

Apare săptămânal sub îngrijirea unui comitet
Redacția și Administrația Cluj, Str. Regina Maria 10
Autorizația de reapariție Nr. 3.651 din 1946

Abonamentul pe jumătate anul 200 Lei prin of. poștal, primind foaia
în pachet colectiv, și 230 Lei pe nume și adresă personală.
Se poate plăti și prin contul C.E.G. Nr. 40648

„Blestemat este omul care se încrede în om, care se sprijinește pe un muritor și își abate inima dela Domnul Binecuvântat este omul care se încrede în Domnul și a cărui nădejde este Domnul”.
(Ieremia 17, 5—7).

Abdicarea Regelui Mihai I

Proclamarea Republicii Populare Române

Noi, Mihai I, Rege al României, la toți de față și viitori sănătate!

În viața Statului Român s'au produs în ultimii ani adânciprefaceri politice, economice și sociale, care au creat noi raporturi între principalii factori ai vieții de stat. Aceste raporturi nu mai corespund Constituției actuale a țării, ele fiind o grăbnică și fundamentală preschimbare. În fața acestei situații, în deplină înțelegere cu factorii de răspundere ai țării, conștient de răspunderea ce mi revine, consider că în instituția monarhiei nu mai corespunde actualelor condițiuni ale vieții noastre de stat și că monarhia constituie o piedică serioasă în calea dezvoltării României.

În consecință pe deplin conștient de importanța actului ce-l fac în interesul poporului român, abdic pentru mine și urmașii mei dela tron, renunțând pentru mine și pentru ei la toate prerogativele ce le-am exercitat ca Rege al României.

Las poporului român de a-și alege noua formă de stat.

Dat în București la 30 Dec 1947.

MIHAI I

Proclamația Guvernului

Muncitori, țărani, intelectuali, soldați, subofițeri, ofițeri, cetățeni și cetățene ai României.

Regele Mihai I a abdicat astăzi dela tron. În actul de abdicare, semnat astăzi la 30 Decembrie 1947, constată că în viața Statului Român s'au produs în ultimii ani adânciprefaceri politice, economice și sociale care au creat noi raporturi între principalii factori ai vieții de stat.

În fața acestei situații, în deplină înțelegere cu factorii de răspundere ai țării, Regele con-

sideră că situația moralică nu mai corespunde actualelor condițiuni ale vieții de stat și că ea reprezintă o piedică în calea dezvoltării României. Astfel, poporul român a dobândit libertatea de a-și clădi o formă nouă de stat:

Republica Populară Română.

Eliberat în 1944 de sub jugul cotropitorilor hitleriști și a slugilor lor din țară, poporul român și-a luat soarta în propriile sale mâini.

În frunte cu forța conștientă și neșovăitoare a clasei muncitoare, poporul român a înlăturat jugul moșierilor și a înlăturat pe trăcătorii intereselor sale alungând dela cârna țării pe cei care apărau interesele jefuitorilor lui.

Astfel poporul român a reușit să instaureze regimul democratic

pe care continuă să-l întărească.

Monarhia constituie o piedică în calea dezvoltării țării noastre spre democrația populară, care să asigure tuturor celor ce muncesc bunăstarea materială și culturală, să asigure independența și suveranitatea Statului Român.

Prin înlăturarea monarhiei, se deschid democrației noastre populare căi noul de mărțe înfăptuiri.

Muncitori, țărani, intelectuali, soldați, subofițeri, ofițeri, cetățeni și cetățene,

Să înălțăm noua formă de viață a statului nostru, Republica Populară Română, patria celor ce muncesc cu brațele și cu mintea dela orașe și dela sate

Dat în București azi 30 Dec. 1947
Urmează semnăturile tuturor Membrilor Guvernului.

Unire și Pace în lume

(din pastorală de Anul nou a I.P.S.S. Iuliu Hossu)

Stăm pe prag de An nou. Am străbătut un an greu. Ni l-am dorit „fericit”. Așa ne-am poștit unii, altora. Așa l-am dorit nouă și lumii întregi. Ni l-am dorit în pace. Mare lucru ne-am dorit, fericire și pace. În schimb l-am avut greu. A fost greu pentru noi, a fost greu pentru o lume întreagă. Oameni fără suflet, au răsturnat pacea în lume. Au avut puterea în mână și cu suflet păgân au adus blestem pe capul popoarelor. Au socotit să ferească lumea cu înțelepciunea lor și au prăbușit popoarele în nefericirea războiului înfricoșat al lumii întregi. S'a adeverit încă odată, nebună înțelepciunea omenească. Praf și cenușă s'a ales, din rodul atâtor veacuri de muncă trudnică. Popoarele au sângerat, ca nicicdată în istoria lor și sufletele s'au cutremurat. Moarte, multă moarte în lume, trupuri rănite și însângerate ale popoarelor în suferințe, cu sufletele zdrobite și sfărâmate.

Câte străduințe de vindecare, de refacere, rămân zadarnice. Răul a fost mare, peste măsură. O lume s'a prăbușit, în foc și sânge. O lume trebuie vindecată, întramată și înălțată din nou la viață.

(continuarea în pag. 4)

Ordinul Pocăinței

— Drept răspuns pentru aceia care moru ne cer lămuriri asupra felului, cum se poate întemeia într-o parohie, Ordinul Pocăinței —

Cea mai bună organizare a credincioșilor în asociații creștine este Ordinul Pocăinței. El a fost întemeiat de S. Francisc de Asissi, la începutul sec. XIII. Este un fel de or. în călugăresc pentru creștinii din lume. Se numește și „Ordinul Terțiarilor Franciscani”, *) iar membrii între ei se numesc *frați și surori*.

În ordinul pocăinței poate intra orice creștin între 14—60 ani.**) fie căsătorit, fie necăsătorit. Acest Ordin este menit acelor credincioși, cari neavând o chemare specială, (pentru mântuire), totuși vreau ca viața să și-o trăiască în pocăință,***) ca așa mai ușor să ajungă la sfințenie, deoarece numai cel sfințit ajung în cer (Col. 3, 12 și Apoc. 14, 12).

În Ordin pot intra și creștini singuratlici. În acest caz el va aparține unei comunități din apropiere și nu va fi obligat a lua parte la adunările lunare.

Constituirea unei comunități noi într-o parohie se face când se găsește măcar 10-20 credincioși, cari doresc a petrece viața în pocăință. Doritorii se pun în legătură cu preotul din loc și cu una din următoarele centre ale Ordinului Pocăinței: *București*, str. Batiștei 39; *Oradea* Ioșia 12 *Cluj*, Regina Maria 10. Sub conducerea, ori măcar cu învoirea preotului, se pot ține adunări creștine și înainte de întemeierea comunității, după îndrumările manualului oficial. Comunitatea constituită lucrează numai după directivele date de preot (paroh și superior) conform Regulii.

Fiecare comunitate (ar fi de dorit, ca și fiecare membru) va trebui să aibă necondiționat Cartea Ordinului Pocăinței. Ea este sub tipar și în scurt timp doritorii o pot avea de la ziarul „Viața Creștină”.

Membrii Ordinului sunt datorii să se silească a trăi viața creștinește, adică să țină poruncile. Pe lângă cele ce sunt obligați toți creștinii să facă, terțiarii (membrii) mai sunt obligați ca, după puteri, să împlinescă și următoarele:

Pe sub hainele lor să poarte o hăiniță mică, numită *scapular* și *cingătoare*. Să zică zilnic de 12 ori Tatăl nostru, Născătoare și Mărire. Vor participa la adunarea lunară. Și se vor cumineca lunar. Aceste datorii, însă, nu obligă sub păcat. Datoria de a ne feri de beții, petreceri și ospete rele, desfrâu, lux, înjurături, etc., obligă pe toți creștinii, chiar de nu sunt terțiar. Că nu îndeplinesc, vor răspunde. Terțiarii vor ține legea lui Dumnezeu scrisă în Evanghelie.

Cei ce vreau să intre în Ordin, după o pregătire de 3-6 luni (candidatură, postulatură) vor face un an întreg de noviciat. Imbrăcarea noului novice se face după un ceremonial, de către un preot din Ordinul III, care are împuternicire.

Comunitatea odată întemeiată, urmează normal drumul creștin: împlinind poruncile și ținând Regula.

Se pune întrebarea că dacă terțiarii nu au nici o obligație morală în plus, decât ceace trebuie să țină toți creștinii, ce rost mai are să se facă cineva terțiar? Iată răspunsul:

(continuare în pagina 5-a)

*) S. Francisc a întemeiat trei ordine călugărești: I al bărbaților călugări din mănăstiri, II al călugărițelor din mănăstiri și III al tuturor credincioșilor din lume, cari trăiesc viața de căsnicie.

**) Când într-o parohie se constituie pentru întâia oară, pot intra în Ordin și cei trecuți de 60 ani.

***) Vezi Mt. 3, 2; Lc. 13, 3, 5; Col. 3, 9; Apoc. 14, 12; și Mt. 5, 48.

O dată istorică

„În anul 5100 dela crearea lumii, când Dumnezeu a creat cerul și pământul, anul 2977 dela potop, anul 2015 dela nașterea lui Avram, anul 1510 dela Moise și ieșirea lui Izrail din țara Egiptului, anul 1302 dela ungerea într'u rege a lui David, în cea de-a șasezeci și noua săptămână de ani, prezisă de profetul Daniil, în Olimpiada al 194-a, anul dela întemeierea Romei 752 și al 42-lea al împărăției lui Octav August, toată lumea fiind în pace și etatea lumii a șasea: Isus Cristos Dumnezeu veșnic Fiul Tatălui celui veșnic, voind să mântuiască lumea cu venirea Sa, după ce fu conceput dela Spiritul Sfânt și împlinise nouă luni dela conceperea Sa, Isus Cristos făcut om, se naște în Betleemul lui Iuda, din Maria Fecioară”.

Așa determină Martirologiul roman din 25 Decembrie, cu multe amănunte data mântuirii noastre. Ea constituie o piatră de hotar în istoria de sbucium a omenirii. Valul furibund al vremii a isbit-o în multe rânduri, dar n'a clintit o iotă din răvașul de pe ea. Niciun alt eveniment de două mii de ani încoace n'a putut fi luat drept început în număratoarea vremii.

O seamă de cuvinte

Napoleon se gândi să constituie o biserică anglicană, independentă de Papa. Într-o zi vorbi despre aceasta cu vărul său d. de Barral.

— Nu-l așa, vere, că Franța se poate lipsi de Papa?

— Da, Sire, după cum armata se poate lipsi de Napoleon.

Acest răspuns reuși să dezarmeze pe Napoleon de proiectele de schismă.

Slăviți pe Domnul

*Slăviți în veci pe Domnul
Prin harfele de aur,
Căci numai Dânsul este
Al nostru scump tezaur.*

*Slăviți în veci pe Domnul
Atunci când vă lovește
Adesea 'ncearcă—Bunul—
Pe-ai săi care-i iubeste.*

*Slăviți în veci pe Domnul
„El“ fost-a osândit
Pentru noi păcătoși
Pe cruce răstignit..*

*Slăviți în veci pe Domnul
Cu sufletul fiți gata
In ziua judecării
Să dobândiți răsplata.*

Nicu Mitrache

Ce nu este cu putință

— Nu este cu putință să ajungă fiecare la liniștea mântuirii, de nu va trece întâi prin ușa răbdării.

— Nu este cu putință să se sue în cereasca cetate a fericirii, de nu va intra prin calea smereniei.

— Nu este cu putință să se înalță în ceata sfinților, de nu se va smeri cu duhul aici jos în orașul celor pământești.

— Nu este cu putință să împărătească împreună cu Cristos la cer, de nu va urma aici urmele lui Cristos cu crucea.

— Nu este cu putință a rămânea cuiva nume vestit în lume, cu fapte rele și necuviincioase.

Antim Ivireanu

Cel ce nu s morți...

*Nu suntem morți, sunt morți acei
Ce fac din vieța moarte.
Când dăm și morții vieța ei,
Avem mai mândră parte.*

*Atâția-și află un sfârșit
Perind ca boaba spumii.
Iar noi, cei duși, ne-am veșnicit
In conștiința lumii.*

N. Iorga

Bucurați-vă pururea întru Domnul

Creștinătatea și sfințenia nu constă în fețe posomorite, înbufnate și cu capul plecat mereu spre pământ.

Sus să avem inimile! Cu frunțile în soare, iar sufletul spre cer! Fețe zâmbitoare, pline de bunătate și dragoste. Bucurați-vă pururea! (1 Tes. 5, 16).

Bucuria, veselia este firescul copilăriei. Iar Isus zice: de nu veți fi ca pruncii, nu veți intra în Impărăția lui Dumnezeu (Mt. 18, 3). Numai ca bucuria să fie curată „întru Domnul“, care bucurie este așezată între roadele s. Duh, din care urmează pacea (Gal. 5, 22).

Aceste bucurii sunt sfinite și nepătate. Ele au groază de păcat. De aceea și creștinul cu gândul la Dumnezeu va înconjura veselia care de obicei duce la păcat.

Petrecherile din ziua de azi de obicei duc la păcat. Profetul Isaia strigă: Vai de cei ce se întierbântă de vin și de cei ce vreau la ospetele lor chitară, -harfă, tobă, flaut.. Iadul își va căsca gura și acolo se vor coborî chiotele de veselie (Is. 5, 11-14).

Lepădați, dar, lucrurile întunerecului: ospetele, bețiile, faptele de rușine (Rom. 13, 13). Deci creștinii vor fi cu mare băgare de seamă la petrecherile pe cari ni-le îmbie Satana în sec. XX. atât la orașe, cât și la sate. Chiar și nunțile, zice s.

I. G. de A., trebuiesc revizuite înlăturând din ele pompele diavolești.

Fumatul nu este pomenit în s. Scriptură, fiindcă este o noutate adusă dela sălbatcii din America. Azi fumatul vrea să pună stăpânire oarbă pe om, tinde să devină o patimă. Sufletelor alese nu poate fi recomandat.

Coafura, luxul și moda, după cuvântul Mântuitorului păstrat la s. Petru și s. Pavel, pot să fie piedeci în calea spre cer. „Femeile cu podoabă de cinste, cu sfială și bunăcuviință să se împodobească, nu cu împletirea părului (coafura ex-

(continuare în pag. 5)

Satana îndrăznește a ispiți pe oricine, chiar și pe Mântuitorul!

În râset satanic, fetele și plânge deznădăjduit nensultarea de glasul Evangheliei

Unire și Pace în lume

Unde este dătătorul de viață, unde este Mântuitorul?

Ev, Isus. Cu programul de viață pentru o lume întregă. A binevestit săracilor, a tămăduit pe cei zdrobiți cu inima, a vestit robilor scăpare și orbilor vedere, a slobozi pe cesi fără-mași întru ușurare.

Ea, Isus am venit să vestesc anul Domnului, bineprimit. Ceriu nou și pământ nou. Nouă împărăție, nou Ierusa im.

Am străbătut încă un an greu. Stăm pe prag de an nou. Să ascultăm glasul de chemare, să urmărim învitarea. Să ne apropiem de izvorul vieții și să ne împătășim din *Inima preasfântă*, iubitoare de oameni.

Cu această împărtășanie sfântă să plecăm pe calea noului an. Cu acest suflet împărtășit din lumina vieții Mântuitorului să trăim, să muncim și să clădim. Cu suflet iubitor de oameni.

Noi nu trecem prin viață răsleți, fiecare pe calea lui, fără a lua seamă la semeții săi, la soartea lor, la durerea și la suferințele lor. Cu toții suntem înfrățiți în acelaș suflet, din care ne-am împărtășit. Suntem luminați de aceeaș lumină, suntem așezați pe aceeaș cale. Suntem marea obște a lui Dumnezeu pe pământ. Suntem familia lui, reintregită de Fiul său trimis în lume. Suntem frați.

Vrednice de toată lauda sunt străduințele de pace ale conducătorilor de popoare, dar vedem cum, spre durerea noastră, rămân și de astă dată zadarnice. Până aici ajung puterile omului. Prin oameni și încă oameni răi s'a turburat pacea în lume și iată cât sunt unii oameni de neputincioși s'o așeze. Cu toții trebuie să închinăm, toate puterile noastre, pentru a-o re-așeza. Fiecare, înainte de toate, în sufletul său.

În săptămâna de rugăciune pentru unirea tuturor bisericilor, între 18 și 25 Ianuarie, să se înfrățescă rugăciunile tuturor sufletelor pentru a cerși dela Dumnezeu miliele și Tatăl nostru al tuturor, unire și pace în lume.

Cu acest gând sfânt, de a munci pentru unire și pace, să plecăm pe calea noului an și ajutați de harul ceresc, să-l facem, cu puteri unite, fericit, cu pace. Cu văduve mângăiate, cu orfani ocrotiți, cu săraci ajutorați, cu bolnavi cercetați. Cu desrobire din toată suferința și durerea, prin conlucrarea tuturor și cu deplina libertate a fiilor lui Dumnezeu, înfrățiți în acelaș suflet, din care s'au împărtășit cu toții.

Ordinul Pocăinței

(urmărire din pag. 2)

Împărăția cerurilor se ia cu asalt (Mt. 11,12). O cetate însă, mai bine se poate cuceri când se unesc mai mulți, decât unul câte unul! Apoi: unde sunt doi sau trei adunați în numele Meu, voi fi și eu de față, zice Isus. Deci, dacă în lupta noastră îl vom avea și pe Isus cu noi, vom birui. Și mai pe urmă: membrii Ordinului Pocăinței se fac părtași unul nesfârșit lanț de haruri cerești. Preoții-terțiar se bucură de altar privilegiat, ori unde celebrează. Toți membrii se împărtășesc de rugăciunile neîncetate și jertfele multor milioane de sfinți din cer și de pe pământ, membri ai sfântului Ordin al Pocăinței.

Acest lanț nesfârșit de haruri și binecuvântări dumnezeiești ne ajută ca mai bine să șinem Poruncile și Regula, mai bine să slujim lui Dumnezeu. Iată pentru ce este de mare folos să ne facem terțiar! Așa că să nu ne mire că S. P. *Papa Grigore IX a excomunicat* pe toți cari grăiesc de rău acest Ordin, ori împiedecă pe cineva să se facă terțiar.

Cei ce doresc a ști amănunte să comande cartea „Ordinul Pocăinței”, care dă îndrumări precise pe baze evanghelice.

Dumnezeu să ne dea „Pace și Bine”.

P. Teofil

Sărbătorirea Anului Nou

Anului nou să-l dăruim oamenilor noi. Ca și el să vină cu haruri noi și binecuvântări cerești asupra noastră.

De multă vreme se stăruie mereu asupra reînnoirii oamenilor. Vrem oameni noi!

Încă sf. Pavel scria în cartea sa către Coloseni (3. 9); desbrăcați pe omul cel vechiu, dimpreună cu faptele, lui rele și vă îmbrăcați în omul nou, după chipul Celui ce l-a făcut! În dreptate și sfințenie!

Și așa omul nou ne va aduce viață nouă plină de bucurie și pace.

*

La sfârșitul anului vechiu, fiecare bun gospodăr, asemenea băncilor și întreprinderilor mari, fac un bilanț, un fel de socoteală, asupra celor realizate și pierdute în anul trecut.

Asupra faptelor noastre încă se face un fel de socoteală: examinare a conștiinței, ca să vedem ce am făcut și ce nu, pentru suflet, în anul care a trecut.

Pentru anul viitor să facem un fel de proiect, un plan de muncă, în vederea cuceririi Împărăției cerurilor.

*

Ca Anul nou să ne aducă fericirea pe care ne-o urăm unul altuia, la începutul anului nou și ziua întâi a Anului ce vine să o începem nu cu păcate, ci cu bucurii curate, cu Dumnezeu.

Unii în noaptea de Anul nou se adună la cârciume, ori în săli de joc, ca să-și petreacă, sigur, nu cu Dumnezeu. Ei se întovărășesc cu lucrurile întunerecului. Și nu odată se îngreunează cu păcate.

Alții socotesc de bine să se adune în biserici, ca Anul nou să-i prindă în rugăciuni, predici și slujbe sfinte, închi-

(continuare în pag. 5)

„Iată stau la ușa și bat” (Apoε. 3, 20)

Domnul stă la ușa anului nou și bate. Îi vei deschide? Căci ușa anului nou e sufletul tău. Dacă-l deschizi și-l lași să intre Domnul, anul nou va fi fericit, vei avea pace în suflet și bucurie în familie. Prin pacea sufletului tău vei contribui la pacea lumii.

Isus stă la ușa sufletului tău și bate. Dar ușa sufletului tău e zăvorâtă. Zăvoarele păcatelor o țin bine ferecată.

E timpul să vezi ce oprește intrarea lui Cristos în sufletul tău. Ia rând pe rând poruncile dumnezeiești și bisericesti.

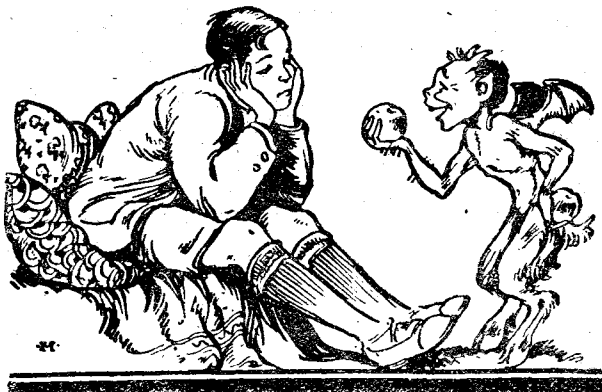
Poate tu nu vezi că te închini lui Dumnezeu și ți-ai făcut chip cioplit din păcatele tale și te închini lor.

Poate ușa sufletului tău e zăvorâtă cu păcatul sudălmilor: tu necinstești prin gura ta nespălată numele Celui sfânt, care a făcut cerul și pământul ca să-l preamărească și gura ta ca să-l laude. Și

agerată), nici cu aur sau mărgăritare (luxul), nici cu haine scumpe (mola imorală), ci cu fapte bune, precum se cuvine femeilor, care spun că se tem de Domnul” (I Tim. 2, 9; vezi și I Ptr. 3, 3—9). Păr. Papa dela Roma a dat decrete și îndrumări precise în cauză, cari au fost publicate la vreme și în revistele românești.

Referitor la glume și vorbe deșarte ar fi bine să citim la s. Mat. 12, 36; Iac. 1, 26; Ef. 4, 29 și 5, 4; II Tim. 2, 16.

Șezătorile (hăburile) dela sate trebuie reîncreștinate cu cuvântul lui Cristos (Col. 3, 16) cu psalmi, laude și cântări duhovnicești (Ef. 5, 19) înlăturând glumele și vorbele ușuratece, horele și tot felul de distracții introduse și șoptite la urece de diavol, cu care alungăm din mijlocul nostru pe Dumnezeu și invităm pe Satana. Ca nu cumva să aducem urgia și pedeapsa ceriului peste cei de față, peste casa aceea, satul, neamul și țara, unde se țin astfel de șezători și bucurii păgânești, prin cari se cere mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultători (Ef. 5, 3-6).

Nu țenevi și nu crede tuturor făgăduințelor deșarte ale lumii!

Referitor la glume și vorbe deșarte ar fi bine să citim la s. Mat. 12, 36; Iac. 1, 26; Ef. 4, 29 și 5, 4; II Tim. 2, 16.

Prof. Filotea Dumbravă

Omul nou

În noaptea sfântă, deodată cu Cristos, s'a născut și omul nou, omul cu suflet creștin. Dar creștinul s'a desolidarizat de Cristos, și-a îndepărtat cărările de ale Lui, îndepărtându-se în același timp de idealul vieții sale.

În această situație fiecare doarește o schimbare, o reînnoire a sufletului omenesc. Din fiecare piept răsuna același strigăt: Lumea trebuie să se schimbe, sufletul omenesc trebuie să se înnoiască. Insuși Isus Cristos vrea o schimbare a sufletului omenesc: „Împărăția lui Dumnezeu s'a apropiat. Întoarceți-vă”. Această întoarcere trebuie să se efectueze în conștiința și inima fiecăruia. Singur omul transformat și înnoit, poate transforma și înnoi lumea. Omul formează o nenire.

Se pune întrebarea: Cum se va transforma omul și prin el omenirea? Răspunsul diferă scoliile reformiste.

1). Moștenitorii mentalității raționaliste a sec. XVIII cred într-o perfecționare spontană a omenirii. Desvoltarea liberă a gândirii și descoperirile științifice, spun ei, vor desvolta din ce în ce bunăstarea și valoarea morală a omului. Omul nou va fi omul evoluat, luminat numai prin lumina rațiunii și concluziile sigure ale științei.

Nimeni nu tăgăduiește progresul gândirii și al științei în ultimul timp, dar acest progres n'a reușit să facă omul mai bun. Pentru aceasta trebuie o altă cunoștință indispensabilă pentru conduita în viață, știința despre sine, despre natura noastră, despre originea și sfârșitul nostru. Numai progresul și adâncirea acestei științe va fi în stare să schimbe viața omului, s'o înnoiască.

O societate, oricât de evoluată, care nu crede în Dumnezeu, în suflet, în nemurire, o societate în care omul a luat locul lui Dumnezeu, clădește toful invers. O astfel de societate n'are stabilitate, n'a reușit să schimbe omul după gândul lui Cristos.

2). Acestea sunt iluzii, spun alții teoreticieni. Omenirea progresează numai sub acțiunea unui mic număr de personalități puternice, capabile să se impună masei prin forța lor și să-și supună restul printr-o constrân-

Datoria apostolatului

Vieța, care de altfel ni se dă fără voia noastră, împreună cu toate darurile care se atașază ei — ca și încredințarea talanților din Evanghelie — nu este pentru bunul nostru plac de aici, ci este pentru un scop bine determinat de Creator. Ea oferă un vast câmp de bătălie din care sau ieșim biruitori și suntem încununăți de glorie, sau ieșim trădători și suntem condamnați fără cruțare. Orice creștin fiind un ostaș pe un câmp de onoare, trebuie să fie executant al comandamentelor creștine sau se face vinovat de trădarea cauzei creștinești oricâte ori le violează.

„Fiecare din're noi — zice monseniorul Benson — poartă pe buzele sale — cu posibilitatea de a o da într'o zi — sărutarea lui Iuda”. Vieța ascunde în sine o misiune temporală, un scop precis și nimeni nu a fost întrebat dacă consimte sau nu să o primească, dar să în vrerea fiecăruia de a o folosi în scopul ei divin sau de a o sacrifica pentru plăcerile temporale.

Fiecare, deșteptându-ne în lume ne-am pomenit în fața a doi stăpâni, cu două oferte deosebite: Dumnezeu reclamându-ne pentru sine pe veșnicie, indicându-ne trăirea poruncilor și datoriilor noastre față de El, și lumea cerându-ne pentru ea, oferindu-ne momentele plăcerilor temporale. Altă cale mijlocie nu există: sau devii un apostol, sau un apostat! Sau vei servi lumea și vei părăsi pe Dumnezeu, sau vei respinge oferta lumii și vei servi pe Dumnezeu. Ceeace canonicul Cardijn spunea — într'un meeting la Sorbona — referitor la muncitorul creștin, se aplică tuturor sufletelor creștinești. „Ultimul dintre muncitorii — spunea D-sa — nu este un osândit al pământului, nici un ocnaș al foamei, ci el este un fiu a lui Dumnezeu: el are o misiune divină de îndeplinit. Nu după moarte, ci de aici de pe pământ începe veșnicia

Vieța veșnică se pierde sau se câștigă de aici de pe pământ: ea se pierde prin refuzul trăirii principiilor care o grevează în eternitate. Vieța veșnică de dincolo, se clădește mai ales de aici de pe pământ, cu bucăți de suferințe, cu fapte bune. printr'o continuă dependență de Tatăl veșnic și mai ales prin apostolat

creștin care este prin excelență meritoriu și edificator.

Dupăcum pe câmpul de onoare, orice soldat trebuie să fie luptător gata în orice moment pentru sacrificiu, la fel pe câmpul de onoare al spiritualității, orice creștin trebuie să fie un apostol, gata în orice moment pentru martiriu. Apostolatul creștin este o datorie capitală, o profesiune principală, asumată în clipa botezului, care nu exclude profesiunea voastră civilă, ci o depășește și o încorporează. Datoria apostolatului refuză orice scuză, orice neglijență și delăsare.

Motivul esențial însă, pentru care nimic nu scuză dela apostolat, este faptul că apostolatul este acivitatea prin excelență în serviciul și pentru scopurile exclamate de Dumnezeu, adunând, pregătind și îndrumând sufletele pentru veșnicia de după moarte.

„Cred — zicea Pier Giorgio Frassati — că vieța de aici trebuie să fie o permanentă pregătire la cea de dincolo, căci niciodată nu știm ceasul trecerii

noastre”. Și credința lui a fost adevărată. În pragul Anului nou 1925 — scrie P. S. S. V. Suciu — când el își sfârși exilul pământesc, credința îi dictă aceste frumoase reflexii, către un prieten: „pacea Domnului fie cu spiritul tău”. Oricare alt bine fiind zădărnice, precum zădărnicele este tot ce caută lumea. E frumos să mori când dincolo este adevărata viață.

Dar vai! Câți dintre noi posedă comoara unei atât de tari credințe? Câți dintre noi trăiesc atât de intens această credință? Puțini. Foarte puțini sunt fericii care posedă astfel de bogății spirituale, din care se nutresc, din care respiră și cu care se întăresc. Nu este oare datoria acestora de a le împărtăși și celor mai săraci? Nu este oare datoria celui tare de a ridica pe cel slab când a căzut, sau de a-l sprijini când e aproape să cadă? Nu este oare datoria celui tare în credință, de a o împărtăși celui mai puțin tare, după cum ne

(continuare în pag. 7)

Marelui luptător pentru libertate Inocențiu Micu Clain Intemeietorul Blajului

*Te văd venind, Tribun
— Furtună ce răsună
Din adâncimi pe culmi, —
Ș'n tine își adună
Românii din Ardeal
Voința milenară
De a trăi stăpâni
Pe limbă și pe țară.*

*Episcop, — crez de foc,
In brațe de vecie —
Tu-ți știi întregul neam
In nimbul de mândrje,
Ce-l poartă din străbuni:
Roman îi este graiul
Și sângele roman...
Roman își vrea și traiul.*

*Dar sbuciumu-i de leu
Il macină amarul
In truda de iobag.
Tu-i luminezi Calvarul...
Și în Ardeal — profet
De măreții uitate —
Tu stăpânirii ceri:
Dreptate, libertate!*

*Și ca un craiu arunci
Temeluri de nălțare
Pe umerii de veac
Ce vor dura hotare
Poporului merit.
Prin sutlet să re'nvie
In vad de Răsărit
A Romei veșnicie*

*Din lupta pentru neam.
Un trist surghiun tescoate,
Dar sufletul tău dâră
Să-l frângă nu mai poate.
In Roma mai român,
Mai liber ți-e cuvântul,
Și peste gând mai dragi
Și neamul și pământul.*

*Martir și în mormânt,
Cu rosturi seculare,
Tu „Micule” prin vremi
Ești tot mai viu, mai mare.
Cititor al Blajului
Și fală a „Unirii”,
Cu neamul desrobit
Urci slava nemuririi!*

P. ION GÂRLEANU

FRATE IOANE

Vieța pământească a omului e ca floarea câmpului: ră-sare, crește și se vestejește.

Omul în această lume e un sărman drumet, care călătorește un număr mai mare sau mai mic de ani pe puntea vieții atârnată deasupra unui râu de foc, la capătul căreia se întinde nesfârșita câmpie a fericirii veșnice.

Și după cum călătorul la drum lung își are toiagul de călătorie și desaga cu merinde, tot așa și omul are toiagul minții și desaga cu harurile Domnului.

Călătoria e grea și anevoioasă. Omul trebuie să treacă prin pădurea ispitelor, de unde sar ucigătorii de suflete.

Creștinul cel bun înfruntă cu bărbăție greutățile călătoriei în această „vale de lacrimi” apărându-se cu toiagul minții și hrănindu-se din desaga rugăciunilor și faptelor bune, ca apoi — la capătul călătoriei — să se bucure de vieță fără de sfârșit, acolo unde nu este plâns, nici întristare.

Dar, vai! Mulți, foarte mulți dintre călătorii acestei lumi se clatină și se prăbușesc în râul de foc al iadului veșnic. Aceștia, spune Sf. Carte, mai bine le era lor de nu se nășteau.

Frate Ioane, te știu om dintr'o bucată: creștin bun, cu suflet mare și inimă largă, așa cum i-ar sta bine românilui nostru.

Cei legați la ochi și întunecați la minte trebuiesc făcuți să vadă, cei cu urechile astupate să audă, cei rătăciți să se întoarcă.

Frate Ioane, în familia ta, în satul tău, în jurul tău și peste tot pe unde alergi în goana vieții, fii îndrumător de suflete pe cărarea fericirii veșnice. Cu pilda, cu fapta și cu sfatul,

Datoria apostolatului

cere chiar Dumnezeu prin, pana profetului? „Dacă tu nu ai prevestit pe păcătos și el a căzut, sângele lui îl voiu cere din mâna ta; dacă l'ai prevestit și el a căzut, el e de vină”, (Ezechil 33, 8.-16).

În concluzie, apostolatul e o necesitate spirituală care se cere a fi îndeplinită, e o chemare adresată fiecărui creștin și căreia trebuie să i se răspundă cu promititudine și este mai ales o datorie permanentă, care trebuie achitată. Mijloacele apostolatului sunt nespuse de variate: dela simpla rugăciune pentru întoarcerea păcătoșilor și nevoile Bisericii până la abandonarea lumii pentru cucerirea sufletelor la Dumnezeu, în țările streine și înconjurat zi și noapte de primejdii, dela simplele discuții de convertire sau de reinviorezare spirituală și până la organizarea de asociații religioase în scopul stingerii sufletelor, este un vast domeniu care oferă cele mai felurite moduri de a recâștiga sau a întări sufletul în credință.

Mijloacele — care se oferă sau care trebuiesc inventate — necesită o exploatare, o întrebuințare cât mai intensă, și în raport de necesitățile mediului respectiv, în colaborare și după sfaturile miniștrilor Bisericii. Cel mai rodnic însă și mai necesar mijloc

de apostolat creștin a fost și trebuie să fie totdeauna presa creștină a cărei susținere revine fiecărui creștin, prin colaborare, intensificare, distribuire și ajutoarea ei în măsură maximă. Presa — ca orice altă formă a apostolatului — își are trântorii și trădătorii ei — indiferent de aparențele ce-i ascund — care stânjesc și incurcă munca fiilor zeloși a lui Dumnezeu. Dar fiii Crucii privesc înainte la general și salută drapelul: „O Cruce, glorie Tie”.

Foamea lui Isus este prin excelență spirituală, iar răspunsul nostru trebuie să fie adecvat acestei stări. Chemarea, invitarea pe care ți-o adresează Isus acum, este pentru prezent și El respinge orice scuză și pedepsește orice delăsare; și nu uita că a fi luat la cunoștință nu este o simplă întâmplare, ci un apel al Aceluia cărui aparții.

„Tuse, ideal al vieții noastre, iată-ne gata! Poruncește slugilor Tale! Vei vedea avea vor ceva al lor pe care Tie și cauzei Tale să-l refuze? O, nicidecum! La picioarele Tale ne așternem cu tot ce avem! Ai Tăi suntem! Poruncește-ne, vorbește-ne! Iară noi, iată-ne gata!”

Silviu Pînduș
stud.

Un oaspe tăcut

Toți erau foarte ocupați în atelier, când pe neașteptate, a venit un oaspe tăcut. Nimeni nu l-a zărit nici când a venit, nici când a plecat. Cu toate astea toți au fost îngroziți de trecerea acestui oaspe; căci unul dintre lucrători căzuse la pământ; era mort.

Ajută pe cei în nevoie, alintă pe cei în durere, sfătuște pe cei nedumeriți, îmbărbătează pe cei descurajați — îndeamnă pe mic și mare, tânăr și bătrân, bogat și sărac să umble pe căile Domnului.

Fii câștigător de suflete pentru Isus! Fii apostol!

Cu dragoste frățească,
Badea Vasile — Sagna-Roman

Acest oaspe tăcut este moartea. Ea vine fără veste și fără să-ți dea răgaz să termini lucrul început.

Săptămâna trecută oaspele acesta groaznic a intrat într'o fabrică și a lovit un lucrător care descărca un camion. „A avut bătăi de inimă”, au spus doctorii. El totdeauna spun ceva.

Așa poate să vină și la tine moartea pe neașteptate. De aceea ascultă cuvântul care spune: „Pregătește-te să întâlnești pe Dumnezeul tău”

Dumnezeu ne spune: „fiți gata!”

Citiți și răspândiți
foala „Vieța Creștină”

Omul nou (urmăre din pagina 5)

gere care până la urmă se dovedește binefăcătoare. Aceste individualități superioare, cari au apărut totdeauna în societățile omenesci la epocile critice sunt „oameni noi”. Aceștia au misiunea să dea legi și instiții cari să schimbe moravurile publice în vederea unei ordine mai bune.

În realitate, însă, această acțiune nu servește să schimbe sufletul omenesc. Ea vine din afară și nu pornește din însuși sufletul nostru. Această acțiune aproape întotdeauna recurge la violență și la negarea drepturilor și a demnității persoanei omenesci. Violenta nu va schimba niciodată în bine omenirea, pentru că ea nu poate constrânge conștiințele. Am văzut ce-au făcut „oamenii noi” din Italia și mai ales Germania.

Nunai evanghelia are putere de a schimba lumea și puterea ei vine de acolo că ea nu se impune: Dumnezeu, prin evanghelia vrea să domnească peste suflete: El conduce făcându-se iubit.

Acesta este secretul înnoirii lumii și a omului. Cristos ne strigă azi mai mult ca oricând: „Întoarceți-vă!” Orientați-vă toată activitatea spre scopul vostru, care este Dumnezeu. Faceți voia lui pe pământ și prin această veți ajunge perfecțiunea voastră individuală și veți participa la progresul lumii. Recunoașteți că mizeria oamenilor e te fructul păcatului și al orgoliului, al dorinței de bunuri materiale, al înăsprii inimii voastre. Faceți pocăință și întoarceți-vă de la greselile voastre printr-o renunțare de bună voie la bunurile aparente cari vă depărtează de adevăratul Bine.

Omul nou, creștinul adevărat și conștient, e fiu liber și vesel al lui Dumnezeu. El e plin de cea mai senină concepție a vieții, purtat de cel mai puternic optimism, pe care nu-l poate avea decât omul care se socotește fiu a lui Dumnezeu. Pentru această lumea întregă e casă părintească. Unica sa lege este: să iubești pe Dumnezeu ca pe tatăl tău și pe aproapele ca pe fratele tău.

Încrăzător în părintele său, totdeauna vesel și hotărât, pășeste spre soare, spre bucurie spre sărbătoare, spre vieța veșnică. Creștinul conștient va da lumii

ceea ce posedă în sufletul lui: dreptatea, pacea, fericirea

Pr. Al. Nicula

Iată stau la ușă și bat

(urmăre din pagina 5)

în rugăciuni și laude; peste săptămână ești ocupat cu lucru; n'ai vreme să te gândești la suflet. Iar Dumineca o petreci în jocuri, vorbe de clacă ori trândăvie: nu mergi la biserică, nu citești o carte bună, care să-ți deschidă ușa sufletului și să intre Cristos în casa ta.

Tu ești stăpânit de ură, de pizmă, de dușmănie, te dușmănești cu vecinii tăi, poate chiar cu frații tăi. Domnul stă la ușă și așteaptă să înceteze ura și dușmănia, să-ți faci loc și să intre.

Ori poate ești stăpânit de diavolul desfrâului, capul tău e plin cu gânduri necurate și nu se poate gândi la Cristos; inima ta înoată în noroiul păcatului și nu-l poate iubi pe Domnul: tu ai făcut din trupul tău unealta păcatului. Ești desfrânat și Domnul simte mirosul urit al desfrânării tale și, desgustat, te-a părăsit. Și vai de tine când nu va mai bate la ușă.

Ori ai închis înțrerea Domnului prin pofta de avere, prin iubirea banului, prin câștiguri nedrepte, prin înșelăciuni, prin tâlhării, prin minciuni, prin Tăgârnicie. Înălătură-le pe toate.

Am început un an nou. Cristos stă la ușa ta și bate. Rupe zăvoarele păcatelor și va intra Impăratul măririi. Lasă-l ca El să fie stăpân în casa ta, în familia ta. Cu El va veni la tine pacea, liniștea, bucuria.

Vei avea așa, cum îți doresc, un An nou fericit.

Pr. Nicolae Pura

Vremea

Vremea 'nalță și ridică,
Vremea face, vremea strică,
Vremea suie și coboară,
Vremea surpă și doboară,
Vremea schimbă și preface
Și războaiele și pace.
Vremea toate răsvrătește,
Schimbă și schimonosește.
Vremea pe oricine 'nvață,
Vremea i dascăl și povață,
Vremea din liniște bună
Face vânturi și furtună.
Vremea bucură, 'ntristează,
Sue'n tron și detronează
Vremea 'nalță, vremea crește,
Vremea iarăși micșorește,
Toate sunt de vreme aduse,
Toate la vreme supuse.

Barbu Paris Mumuleanu

Testamentul lui Avram Iancu

„Ultima mea voință!

Unicul dor îmi este, să-mi văd națiunea mea fericită, pentru care după puteri am și lucrat până acuma, durere, fără mult succes, ba tocmai acuma cu întristare văd, că speranțele mele și jertfa adusă, se preface în nimica.

Nu știu câte zile mai poate avea; un fel de presimțire îmi pare că mi-ar spune, că viitorul este nesigur. Voesc dară și hotărât dispun, ca după moatea mea, toată averea mea mișcătoare și nemișcătoare să treacă în folosul națiunii, pentru ajutoriu la înființarea unei academii de drepturi; tare crezând, că luptătorii cu arma legii, vor putea scoate drepturile națiunii mele.

Câmpeni la 20 Dec. 1850.

Avram Iancu, m. p.,
advocat și prefect emerit.

Din acest număr nu s'a trimis la restanțierii vechi. După aprobarea autorității bisericești trimitem însă câte 2-5 ex. la fiecare parohie din Eparhie, ca preoții să facă noi abonați în bloc prin Of. parohial cu 200 Lei pe jum. anul.

Comuna _____

p. u. _____

Județul _____